

VÁRPALOTA VÁROS KÖZTERÜLET-FELÜGYELET: Beszámoló

Várpalota Város Önkormányzata 5/1992. (II. 20.) sz. rendeletében létrehozta a közterület-felügyeletet.

A felügyelet Várpalota Város Önkormányzatának részben önálló költségvetési intézményként működik, melynek gazdálkodási feladatait a Polgármesteri Hivatal Pénzügyi Költségvetési és Revizori Irodája látja el.

A felügyelet irányítását a polgármester a jegyző közreműködésével végzi.

A felügyelet vezetőjét a Képviselő-testület, dolgozóit a felügyelet vezetője nevezi ki. Induló létszámunk 4 fő, ebből egy fő a vezetői teendőket is ellátja. A felügyelet 1992. júniusában alakult meg. Működési területe Várpalota város közüzemi területe. A dolgozók egyenruhában a város közterületein folyamatosan és rendszeresen hatósági ellenőrzést végeznek.

A felügyelet feladata különösen:

– A város közterületi rendjére és tisztaságára vonatkozó jogszabályok végrehajtásának ellenőrzése.

– A város közterületi rendjét és tisztaságát védő jogszabályokba ütköző cselekmények elkövetésének megelőzése, ill. megakadályozása.

– A város közterületein folytatott – engedélyhez kötött – tevékenységek (közterület-foglalás, építés, útburkolat bontás, árusítás stb.) szabályszerűségének ellenőrzése.

A felügyelet a 17/1968. (IV.14.) korm. sz. rendeletben foglaltak alapján jár el az általános eljárási szabályok figyelembevételével.

A felügyelet eddig szóbeli figyelmeztetést 70 esetben, írásban 123 figyelmeztetést tett. Írásbeli felszólítást 16 esetben, intézkedést kezdeményezett szóban 21 esetben, írásban 12 esetben. Közérdekű bejelentés 31 érkezett, közérdekű javaslat 2 esetben. A felügyelet feljelentéseinek száma 7:

– 2 köztisztasági szabálysértés R. 71. paragrafus;

– 4 közterület engedély nélküli használata R. 137. paragrafusa;

– 1 szeszital árusításának és tilalmának megszegése 20. paragrafus tárgyában.

Helyszíni bírság alkalmazása jelenlévővel szemben 20 esetben, helyszíni bírság alkalmazása távollévővel szemben 12 esetben történt.

A felügyelet és a rendőrség kapcsolata jónak mondható, amely abban is megnyilvánul, hogy közös ellenőrzéseket is végeznek.

A felügyelet a Polgármesteri Hivatal Városgazdálkodási Irodájával és a Közüze-mi Vállalat képviselőivel jó kapcsolatot alakított ki. Az esetleges hiányosságokra a felügyelet a figyelmet felhívja és javaslatot tesz az ésszerű, a célt szolgáló feladatok megoldására.

Várpalota, 1992. szeptember 28.

Benedek Attila
közterület-felügyelet vezetője

ÜLÉSREND

Anno, boldogult kisiskolás koromban sem volt már akármilyen probléma, melyik osztálytársam mellé ültetett, rendelt, jutalmazott vagy büntetett a tanító néni. Emlékszem, pufi barátommal figyelemre méltón rendetlenkedtünk az utolsó padban, bár az sem titulálandó egy szokványos tanévnek, amikor a szőkésbarna copfos mellé vitt a jó sors, ha már egyszer – természetesen majdnem titokban! – fülig szerelmes voltam a leányzóba.

Gimnáziumba érve megjelentek az érdekek: jó matekos legyen az illető és szemrebbenés nélkül tűrje, ha lemásolom a házi feladatát, s legyen radírja is.

Az egyetemen már mindegy volt, az előadásokon hol ücsörgök. Értelmes prof mondandóját ügyis őrült tempóban körmölte az ember, unalmas szöveget hallgatva – a feltűnést elkerülendő – csakis magamban tudtam más, hasznosabbnak vélt dologgal időtöltetni. Olvasni.

Emlékek eme rövid lajstromából is világos (számomra módfelelt), az ülésrend döntő és meghatározó, lehet, hogy a Duna eltereléséhez és a benzináremelés megakadályozásához ugyan éppen kevésnek bizonyulhat, de néhány kérdés már el is dőlhet, pedig csak ez vagy az mellett foglaltam helyet s még meg sem szólaltunk...

Az ülésrend látszik.

Természetesen fenti véletlen már alapjaiban kizárható, ha nem szabadon (ajándék megjegyzés elviekben mást gondolóknak: tehát nem liberálisan) dönthetünk. Ha ültetnek. No nem úgy, le, fapriccsre, nadrágszíj és cipőfűző nélkül, hanem a helyünkre.

Amit kijelöltek. Valamiért és (vagy) valami alapján.

Meglepődhetnek vagy nem, de az eddig összehordott badarságokra az egyik legjobb példa a képviselő-testület ülése s az ott ülve ülésezők ülésrendje.

Az alaphelyzet: adott egy hosszú, téglalap alakú asztal. Négy oldalról körbeülhető. Egyik végén foglal helyet a polgármester, balján a jegyzővel, jobbán az alpolgármesterrel, s innentől kezdve csakis a polgármester (ülérendben s nem egyébként elfoglalt) helyzetéhez képest nevezhető akárki s akármi jobboldalinak vagy baloldalinak. (Gyorsan rögzítjük, az asztal másik végén kaptak helyet az irodavezetők.)

A polgármester bal oldalán (újabb ajándék megjegyzés elviekben mást gondolóknak: a szíve felől!) ülnek a liberális pártok képviselői, egy független városatyá, s a koalíció által támogatott, egyénileg vagy listán bizalmat kapott testületi tagok. Az asztal másik felén, tehát a polgármesterhez (csakis: ülésrendben elfoglalt helyzetéhez képest) jobbra ültettek közvetlenül a sajtó munkatársai (jó hely ám, de milyen jó!), majd a szocialista pártiak s egy független képviselő. Megjegyzendő, hogy egy, a koalíció által támogatott városatyá hol ide ül, hol oda, de ebből nem szabad hosszútávú politikai következtetést levonni. Rövidít pedig nem illik.

Továbbá, megjegyzendő, egy képviselőnek jelenleg valahol Európában található az üléshe-lye, egy másiké valahol Közép-Ázsiában. Ülésrend szempontjából tehát szerepünk most gyakorlatilag nincs, de ki merné azt állítani, hogy tényleg nincs...

Mindenesetre nagyon, de nagyon bölcsek voltak, akik ezt az ülésrendet kitalálták! A képviselőtestület munkájából ugyanis azonnal eltűnt egy avitt, kopott és poros politikai retorika, mert csak úgy mégsem süthető a polgármesterhez képest bal oldalt csücsülő liberális és koalíciós városatyákra, hogy baloldaliak, s a másik oldalon ülő szocialistákra sem, hogy jobboldaliak...

Esetleges csere után pedig unalmas lenne az egész, úgy ahogy van.

Ha az ülésrend szempontjából tovább firtatjuk a retorikát, egyet nem értés esetén csak az

mondható, hogy nem értek egyet a velem szemben ülő képviselőtársammal. Szép kerek mondat, kell az ilyen is. Itt két mozzanat vizsgálható, jó ez az ülés, mert a szemben ülés csak egy fizikai állapot, nem úgy, mint a szemben állás, amelynek jelentése közismert és tapasztalható. Említett másik mozzanatként a „képviselőtársam” kifejezés lehet elemzésünk tárgya. Szóval, hm, hm. Az egykori megszólításból a „társ” maradt. A képviselő(ség) esetleg vagy letagadhatatlanul elvi hovatarozást is jelent.

Tehát, ennyi látható, ha csak úgy, ülésrend-minőségben vizsgáljuk az ülésrendet.

Jogos a kérdés: és a többi?

Igen, tudjuk. Tudjuk, ki, mikor s hogyan dobog a lábával az asztal alatt, avagy dobog és dohog, no, nem a lábával, az asztal felett. Tudjuk, ki kit lát, ki kire néz szavazás előtt s alatt (a kerekasztal semmi mással nem pótolható előnyeiről hely hiányában most nem értekezhetünk!), (ki kinek szól be), mit és miért a viták során, ki kinek mit szúr oda, természetesen csak szóval avagy szemmel. S nem fizikailag. Ez már csoportdinamikai elemzés lenne, a tudományt pedig most hagyjuk.

Különben, az ülésrenden túl a „rend” utótaggal még van néhány ötletünk. Egyik a tapsrend. Milyen sorrendben (újabb rend!) vonulnak ki meghajolni a szereplők az előadás végén. Szokás, hogy elsőként a kevésbé jegyzettek, vagy mellékszereplők, végén a sztárok és főhősök.

Mi most még csak az előadás felénél tartunk.

A végén majd ügyis lesz tapsrend. Amely választási eredménynek is nevezhető.

S higgyék el, jól jöhet még az a radírgumi is...

Ármás János
újságíró